

Uitspraken 2004

De volledige teksten van de uitspraken van de Raad van Tucht en het College van Beroep voor het bedrijfsleven zijn tegen kopieerkosten te bestellen bij de NIVRA-bibliotheek, fax 020-3010321, e-mail bibliotheek@nivra.nl. U kunt zich ook abonneren op de uitgave Jurisprudentie Tuchtrechtspraak door schriftelijke opgave aan de abonneementen-administratie van het NIVRA. De geanonimiseerde volledige teksten van de in 'de Accountant' gepubliceerde uitspraken worden dan automatisch toegezonden. Abonnementen kunnen elke maand ingaan. De abonnementsprijs bedraagt € 57 voor een periode van twaalf maanden. Niet gepubliceerde samenvattingen van de uitspraken kunt u vinden op www.nivra.nl.

57 Raad van Tucht Den Haag en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2004-57

Wanneer treed je op als accountant?

Een machinefabriek is op initiatief van klaagster, een vakbond, twee weken bezet geweest. Enige tijd later is de machinefabriek door de rechtbank failliet verklaard. Enkele jaren daarna heeft de machinefabriek tegen klaagster een procedure tot schadevergoeding aanhangig gemaakt. Bij vonnis van de rechtbank alsmede bij arrest van het gerechtshof is de bezettingsactie onrechtmatig geoordeeld en is klaagster veroordeeld tot het vergoeden van de schade, op te maken bij staat. Voor het vaststellen van de schade is gebruikgemaakt van een waardeeringsrapport, gericht op de waarde van de onderneming vóór de bezetting, van het bureau voor ondernemingswaardering X Advies, dat is uitgevoerd in opdracht van de vereffenaar en mede door betrokkene is ondertekend met de vermelding: 'X RA RV, beëdigd makelaar/taxateur in bedrijfsbelangen'. Betrokkene wordt onder andere verweten een waardeeringsrapport te hebben opgesteld welke een deugdelijke grondslag ontbeert. Met betrekking tot de klacht en het daartegen gevoerde verweer overweegt de Raad van Tucht het volgende. Betrokkene heeft gesteld dat klaagster niet-ontvankelijk dient te worden verklaard aangezien artikel 2 lid 2 sub 1a van de GBR-1994 bepaalt dat deze verordening van

toepassing is indien de desbetreffende registeraccountant zich bekendmaakt als accountant, hetgeen betrokkene niet heeft gedaan. Volgens de raad heeft betrokkene in de correspondentie telkens geafficheerd met zijn hoedanigheid van registeraccountant met gebruikmaking van deze titel. Bovendien geldt dat van de door betrokkene uitgevoerde werkzaamheden niet gezegd kan worden dat zij niet tot het vakgebied van de accountancy kunnen worden gerekend. Het beroep op niet-ontvankelijkheid wordt door de raad verworpen. Uit de inhoudelijke beoordeling van de klacht komt onder andere naar voren dat betrokkene tuchtrecht-

lijk niet kan worden verweten een rapport te hebben opgesteld wat deugdelijke grondslag mist. De Raad van Tucht verklaart de klacht in alle onderdelen ongegrond.

Klager is tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Allereerst beoordeelt het college of betrokkene bij het uitbrengen van zijn rapport al dan niet is opgetreden als accountant. Naar het oordeel van het college vormt het enkele feit dat betrokkene het rapport heeft opgesteld met gebruikmaking van zijn RA-titel onvoldoende grond voor het oordeel dat hij is opge-

Annotatie bij JT 2004-57

Dit is een belangrijke uitspraak voor registeraccountants die bij gelegenheid optreden als deskundige voor een rechtbank, maar ook als arbiter of bindend adviseur.

Ter beantwoording van de vraag of betrokkene in casu is opgetreden als accountant, toetst het College van Beroep voor het bedrijfsleven dit optreden nauwgezet aan artikel 2 lid 1 GBR, dat immers bepaalt wanneer sprake is van het optreden als accountant. Die toetsing is in het verleden wel eens achterwege gebleven, zoals in JT 2003-32, waarbij ik in een annotatie al eens op deze lacune heb gewezen.

In dit geval concludeert het college dat geen sprake van een dergelijk optreden is geweest. Het voegt daaraan toe dat dus een toetsing aan artikel 11 GBR, over de deugdelijke grondslag, dan niet aan de orde komt, doch sluit niet uit dat een mededeling van een registeraccountant zozeer een deugdelijk grondslag ontbeert dat artikel 5 GBR, over de eer van de stand, is geschonden. Maar de in het maatschappelijk verkeer normale zorgvuldigheid lijkt mij dan toereikend.

Eenzelfde redenering lijkt mij overigens ook van toepassing op artikel 33 GBR, dat slechts betrekking heeft op het optreden als openbaar accountant.

Hans Blokdijk

traden als accountant. Deze titel vormt een aanduiding van de deskundigheid van de betrokken persoon en impliceert niet zonder meer dat sprake is van een optreden als accountant. Of van een dergelijk optreden sprake is geweest, dient mede te worden beoordeeld aan de hand van de nadere omstandigheden van het geval. Het college stelt vast dat betrokkene in zijn rapport niet kenbaar heeft gemaakt dat hij is opgetreden als accountant. Het rapport is opgesteld op papier met de aanduiding 'X Advies' en daaronder 'bureau voor ondernemingswaardering'. Het rapport is mede ondertekend door betrokkene welke zijn handtekening heeft doen volgen door de nadere aanduiding 'beëdigd makelaar/taxateur'. Voorts heeft betrokkene verklaard dat hij beroepshalve geen andere werkzaamheden verricht dan binnen zijn bureau voor ondernemingswaardering en dat hij nimmer als openbaar accountant optreedt. Gelet op deze feiten en omstandigheden kan naar het oordeel van het college niet worden staande gehouden dat betrokkene zich als accountant heeft bekendgemaakt of heeft doen bekendmaken, dat hij beroepshalve een verklaring (zijnde een accountantsverklaring, een beoordelingsverklaring of een samenstellingsverklaring) heeft afgegeven of dat hij is opgetreden onder gemeenschappelijke naam met een accountant. Mitsdien doet zich in het onderhavige geval geen van de in artikel 2 lid van de GBR-1994 bedoelde situaties voor. Het vorenstaande leidt het college tot de slotsom dat betrokkene bij het opstellen van het rapport niet als accountant is opgetreden. Nu betrokkene bij het opstellen van het rapport niet als accountant is opgetreden, kan zijn handelen slechts worden getoetst aan hoofdstuk II GBR-1994, in het bijzonder artikel 5 en is toetsing aan het in hoofdstuk III GBR-1994 opgenomen artikel 11 niet aan de orde. Naar het oordeel van het college is niet op voorhand ondenkbaar dat een mededeling van een registeraccountant die niet als accountant optreedt, zozeer een deugdelijke grondslag ontbeert dat moet worden geoordeeld dat de norm van artikel 5 GBR-1994 is geschonden. Evenwel zal niet snel kunnen worden geoordeeld dat sprake is van een dergelijke situatie, omdat het niet van toepassing van zijn van artikel 11 GBR-1994 anders feitelijk geen betekenis zou hebben. Inhoudelijk komt het college niet tot een ander oordeel dan de Raad van Tucht, dat het rapport voldoet aan de daaraan te stellen eisen. Het College van Beroep voor het bedrijfsleven verwerpt het beroep.

58 Raad van Tucht Amsterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2004-58

Deugdelijke grondslag

Betrokken registeraccountant is werkzaam geweest bij een bank op de afdeling accountantsdienst als afdelingsdirecteur. Klager was werkzaam voor dezelfde bank maar voor een andere afdeling. Naar aanleiding van een geconstateerde fraude binnen de afdeling waar klager functioneerde, is betrokkene werkzaam geweest bij het administratieve onderzoek naar de fraude. Betrokkene heeft in het rapport waarin de uitkomst van het onderzoek was neergelegd onder meer een oordeel gegeven over het handelen van de medewerkers op de desbetreffende afdeling. De bank heeft vervolgens aangifte gedaan van fraude bij de politie. Het door betrokkene opgestelde rapport is toegevoegd als bijlage bij de aangifte. Vervolgens is betrokkene gehoord als getuige-deskundige door de politie en voorts tweemaal als getuige binnen het gerechtelijk vooronderzoek door de rechter-commissaris in de strafzaak tegen onder meer klager.

Klager heeft in een eerdere zaak tegen betrokkene reeds geklaagd over het feit dat hij niet vooraf in de gelegenheid is gesteld te reageren op de inhoud van het rapport (zie JT 2003-4). In de onderhavige zaak staat met name de juistheid van de inhoud van het rapport centraal, meer specifiek of het rapport deugdelijke grondslag ontbeert.

Na een tussenbeslissing van de Raad van Tucht op basis waarvan betrokkene de gelegenheid heeft gekregen om extra bewijs te leveren,

waaruit aan de hand van feitelijke en vaststaande gegevens kan worden afgeleid dat de in zijn rapport vermelde bevindingen deugdelijke grondslag hebben, alsmede een getuige is verhoord, is de zaak opnieuw behandeld door de Raad van Tucht. Deze oordeelt dat de bevindingen voor zover deze op zichzelf worden beschouwd, voldoende deugdelijke grondslag hebben. Het neemt echter niet weg dat de in het rapport opgenomen bevindingen, in onderling verband beschouwd, bij een buitenstaander licht de indruk kunnen wekken dat alle medewerkers van de afdeling, onder wie klager, op de hoogte waren of zelfs betrokken waren bij de in het rapport beschreven fraude. Hiervoor bieden echter de door betrokkene objectief geconstateerde feiten onvoldoende grondslag. Het horen van een getuige heeft uitgewezen dat het binnen de desbetreffende afdeling moeilijk was om fraude te traceren. Het gaat dan ook te ver om aan te nemen dat klager, omdat hij nu eenmaal bij die afdeling werkzaam was, op zijn minst op de hoogte moest zijn geweest van de fraude. Het rapport wekt echter wel die indruk. Dat de indruk wordt gewekt, is naar het oordeel van de raad te wijten aan de wijze waarop betrokkene zijn bevindingen, als geheel, heeft gepresenteerd. Betrokkene heeft onvoldoende onderscheid gemaakt tussen de verschillende medewerkers van de afdeling en heeft hen te veel als één geheel in zijn rapport betrokken. Daarbij heeft betrokkene gekozen voor gekleurde bewoordingen waar méér terughoudendheid op zijn plaats zou zijn geweest. De wijze waarop betrokkene zijn bevindingen heeft gepresenteerd, waarbij de naam van klager met zoveel woorden is genoemd, acht de raad jegens

Annotatie bij JT 2004-58

In deze zaak valt op dat het beginsel 'ne bis in idem' in de oordelen niet aan de orde komt. Evenals in JT 2004-63 gaat het in deze zaak om hetzelfde feitencomplex als in een eerdere kwestie (JT 2003-4), maar nu wordt geklaagd over een geheel ander aspect: in JT 2003-4 over de procedure (hoor en wederhoor), thans over de inhoud (deugdelijke grondslag). Dat kan dus kennelijk wél!

De uitspraak is wat lastig te doorgronden. Enerzijds meent het College van Beroep voor het bedrijfsleven met betrokkene dat een mededeling als geheel een deugdelijke grondslag heeft indien alle afzonderlijke *bevindingen* die hebben, anderzijds oordeelt het college dat enkele passages, met persoonlijke opvattingen dan wel negatieve kwalificaties, onvoldoende grondslag hadden. Het komt mij voor dat betrokkene onvoldoende onderscheid heeft gemaakt tussen bevindingen, over feiten, en *oordelen* daarover. Die fout hebben 'forensische' accountants in het verleden vaker gemaakt: die oordelen kunnen beter aan de ontvangers van het rapport overgelaten worden.

Hans Blokdijk

klager onzorgvuldig. Dit klemt temeer nu betrokkene er rekening mee had moeten houden dat zijn rapport zou worden gebruikt in het kader van een strafrechtelijke aangifte, ook al was het rapport aanvankelijk voor interne doeleinden geschreven. De Raad van Tucht verklaart de klacht deels gegrond en deels ongegrond en legt betrokkene, lettend op de omstandigheid dat de naam van klager in het rapport op enkele plaatsen met zoveel woorden wordt genoemd, de maatregel van schriftelijke waarschuwing op.

Zowel klager als betrokkene zijn tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Klager is van mening dat de Raad van Tucht ten onrechte heeft geoordeeld dat de in het rapport opgenomen bevindingen, voor zover deze bevindingen op zichzelf worden beschouwd, voldoende deugdelijke grondslag hebben. Het college komt tot de conclusie dat betrokkene inderdaad bij een enkele passage zijn persoonlijke opvatting dan wel een negatieve kwalificatie heeft weergegeven waarvoor onvoldoende grond aanwezig was. Het beroep van klager wordt gegrond verklaard, de beslissing voor zover betwist wordt vernietigd en het desbetreffende klachtonderdeel wordt gegrond verklaard. Met name gezien het interne karakter van het rapport acht het college het tuchtrechtelijk verwijt dat betrokkene treft onvoldoende ernstig voor het opleggen van een maatregel. Betrokkene verzet zich tegen het oordeel van de Raad van Tucht dat de bevindingen in het rapport, in onderling verband beschouwd, bij een buitenstaander licht de indruk kunnen wekken dat alle medewerkers van de afdeling op de hoogte waren of zelfs betrokken waren bij de in het rapport vermelde fraude. Naar het oordeel van het college heeft betrokkene terecht betoogd dat de motivering van de Raad van Tucht innerlijk tegenstrijdig is. Indien iedere afzonderlijke bevinding in het rapport een deugdelijke grondslag heeft, hetgeen volgens de raad het geval is, valt niet in te zien hoe dat rapport in zijn totaliteit een deugdelijke grondslag kan ontberen. Evenmin valt in te zien welke gedragsregel zou zijn geschonden indien een intern rapport dat bestaat uit mededelingen met, volgens de raad, deugdelijke grondslag bij een buitenstaander een bepaalde indruk kan wekken. Nu sprake is van een intern rapport, is bovendien niet duidelijk op welke buitenstaander de raad het oog heeft. Andermaal verklaart het college het beroep gegrond, de betwiste beslissing en opgelegde maatregel worden ver-

nietigd, en het desbetreffende klachtonderdeel wordt ongegrond verklaard.

61 Raad van Tucht Amsterdam en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2004-61

Deugdelijke grondslag, géén maatregel opgelegd, géén onherroepelijke eindbeslissing, hoor en wederhoor

De uitgangssituatie van uitspraak JT 2004-58 geldt ook in deze zaak. Ditmaal klaagt de accountmanager van de onderzochte afdeling over het handelen van de betrokken registeraccountant.

Klager maakt betrokkene onder andere verwijten die er op neer komen dat de bevindingen in het rapport niet juist zijn en er geen hoor en wederhoor is toegepast.

De Raad van Tucht heeft de klacht inzake hoor en wederhoor gegrond bevonden. Hiertoe heeft zij het volgende overwogen. Betrokkene heeft aangevoerd dat dit klachtonderdeel buiten beschouwing dient te blijven, nu betrokkene voor het achterwege laten van hoor en wederhoor bij de totstandkoming van zijn rapport reeds bij een eerdere uitspraak van de raad (zie JT 2003-4) is veroordeeld. De raad stelt evenwel vast dat die uitspraak betrekking had op een andere klager. Dat betrokkene zich ten opzichte van die klager schuldig heeft gemaakt aan tuchtrechtelijk verwijtbaar gedrag, regardeert de klager in deze zaak niet. In het onderhavige geval gaat het immers om mogelijke onzorgvuldigheid van betrokkene ten opzichte van deze klager. Zelfs indien daarover anders gedacht zou moeten worden, geldt dat betrokkene tegen de eerdere uitspraak in beroep is

gegaan, zodat ter zake van die uitspraak geen sprake is van een onherroepelijke eindbeslissing. Vast staat dat betrokkene klager niet in de gelegenheid heeft gesteld op zijn bevindingen te reageren. Nu betrokkene had moeten begrijpen dat zijn rapport verregaande gevolgen kon hebben voor klager en in een gerechtelijke procedure een rol kon gaan spelen, en het voor klager van groot belang was dat te zijnen aanzien geen onjuiste conclusies in het rapport zouden voorkomen, had het op de weg van betrokkene gelegen klager in de gelegenheid te stellen op zijn bevindingen te reageren. Door zulks na te laten, heeft betrokkene jegens klager tuchtrechtelijk verwijtbaar onzorgvuldig gehandeld. Dit klachtonderdeel moet gegrond worden verklaard. Ook in deze zaak heeft de raad, alvorens verder in te gaan op de zaak, betrokken door een tussenbeslissing de gelegenheid gegeven om zijn deugdelijke grondslag aan te tonen. Tevens is de chef van de onderzochte afdeling gehoord om daarmee een beeld te verkrijgen over de situatie op de afdeling. In het vervolg oordeelt de raad met betrekking tot de klacht inzake de juistheid van bevindingen overeenkomstig de door haar gedane uitspraak in de zaak JT 2004-58. De raad oordeelt dan ook in deze zaak dat de bevindingen in het rapport individueel op een deugdelijke grondslag berusten doch dat enkele passages bij de lezer van het rapport de indruk wekken dat klager betrokken was bij de fraude. Voor dit laatste bieden de door betrokkene objectief geconstateerde feiten geen deugdelijke grondslag. Ten aanzien van de klacht inzake hoor en wederhoor ziet de raad zich echter genoodzaakt haar oordeel terug te nemen. Daartoe dient dat het College van Beroep voor het bedrijfsleven in haar uitspraak (zie JT 2003-4) in een met het onderhavige geding samenhangende zaak tegen betrokkene heeft het

Annotatie bij JT 2004-61

Deze zaak vertoont samenhang met JT 2004-58, en (dus) met JT 2003-4.

In tegenstelling tot JT 2004-58 komt het beginsel 'ne bis in idem' bij de Raad van Tucht wel aan de orde, althans impliciet. Hoewel het ook hier om hetzelfde feitencomplex gaat (zie JT 2004-63), acht de raad de klacht wel ontvankelijk, nu deze betrekking heeft op het gedrag van betrokkene jegens een andere klager. Het College van Beroep voor het bedrijfsleven bevestigt dit oordeel.

Uit de uitspraak van het college blijkt voorts dat een klager bij gegrondverklaring van zijn klacht door de raad niet in beroep kan gaan tegen de opgelegde sanctie. Deze op zich begrijpelijke vorm van 'procesconomie' zal klagers niet altijd bevredigen.

Over de inhoudelijke kant van de zaak oordeelt het college uiteraard geheel conform JT 2004-58; zie mijn annotatie daarbij.

Hans Blokdijk

college geoordeeld dat betrokkene niet gehouden was klager in die zaak, eveneens een medewerker van de afdeling NI, in de gelegenheid te stellen vooraf te reageren op de inhoud van het rapport. Hetgeen het college in die zaak op dat punt heeft geoordeeld, geldt mutatis mutandis in de onderhavige zaak. Klager is, net als de klager in de door het college beoordeelde zaak, gehoord met betrekking tot de fraudekwes- tie, van welke verhoren verslagen zijn opgesteld die aan klager zijn voorgelegd en in afschrift overhandigd en bij welke verhoren de feiten en omstandigheden die met betrekking tot klager zijn vermeld in het rapport aan de orde zijn geweest. De Raad van Tucht verklaart de klacht in verband met de deugdelijke grondslag gegrond en verklaart de klacht voor het overige ongegrond.

Beide partijen zijn tegen de uitspraak in beroep gegaan bij het College van Beroep voor het bedrijfsleven. Klager voert onder andere aan dat er ten onrechte geen maatregel is opgelegd en dat de raad heeft miskend dat er geen hoor en wederhoor is toegepast. Ten aanzien van het niet opleggen van een maatregel oordeelt het college dat ingevolge artikel 52 lid sub b van de WRA beroep tegen een beslissing van de raad open staat voor de klager, indien zijn bezwaar geheel of gedeeltelijk ongegrond is verklaard. Uit deze bepaling vloeit voort dat een klager geen beroep kan instellen tegen de gegrondverklaring van een klacht en de daaraan door de raad verbonden gevolgtrekkingen. Dit laatste is aan de orde bij de beoordeling van de vraag of ter zake van een gegrond bevonden klacht een maatregel moet worden opgelegd. Het beroep inzake de hoor en wederhoor wordt door het college verworpen waarbij zij aansluit bij haar uitspraak welke ook is gebruikt door de Raad van Tucht. Ter zitting van het college heeft klager zich voorts op het standpunt gesteld dat het conceptrapport aan hem had moeten worden voorgelegd voor een reactie. Naar het oordeel van het college vloeit uit artikel 11 GBR-1994 niet een algemene verplichting voort tot het voorleggen van de ontwerptekst van een rapport aan degene op wie de rapportage betrekking heeft. Het toepassen van hoor en wederhoor heeft met name tot doel te waarborgen dat de door de accountant tijdens het onderzoek vergaarde feiten juist en volledig zijn. Een accountant is in beginsel niet verplicht en eventuele conclusies die hij aan die feiten verbindt voor commentaar aan alle betrokkenen voor te leggen. In het onderhavige geval, waarin sprake was van een intern

rapport en de werkgeefster van klager al enige tijd voordat het rapport werd uitgebracht arbeidsrechtelijke consequenties had verbonden aan de gang van zaken bij NI, ziet het college geen plaats voor het oordeel dat het rapport in concept aan klager had moeten worden voorgelegd voordat het werd uitgebracht. Betrokkene gaat onder andere in beroep tegen het gegrond verklaarde klachtonderdeel. Naar het oordeel van het college heeft betrokkene terecht betoogd dat de motivering van de bestreden tuchtbeslissing innerlijk tegenstrijdig is. Indien iedere afzonderlijke bevinding in een rapport een deugdelijke grondslag heeft, hetgeen volgens de raad het geval is, valt niet in te zien hoe dat rapport in zijn totaliteit deugdelijke grondslag kan ontberen. Gelet op het vorenoverwogene verklaart het college het beroep van betrokkene gegrond, vernietigt de bestreden beslissing en verklaart de klacht ongegrond.

62 Raad van Tucht Den Haag en het College van Beroep voor het bedrijfsleven - JT 2004-62

Optreden als bindend adviseur

De betrokken registeraccountant is Y. Klager en mevrouw B hebben per 1 januari een v.o.f. opgericht. In 1997 is de relatie tussen klager en B verbroken. Zij zijn vervolgens in een geschil geraakt over de ontbinding c.q. voortzetting van de ondernemingen van de v.o.f., de waardebepaling en de verdeling. Bij vonnis in kort geding zijn door de rechtbankpresident drie deskundigen benoemd, onder wie betrokkene, om bij wijze van bindend advies de waarde van de bedrijven in de v.o.f. te bepalen.

Klager verwijt verweerder dat hij in zijn optreden als scheidsmen verwijtbaar en laakbaar heeft gehandeld ten aanzien van:

- a. toepassing van art. 3 lid 4 van de vennootschapsakte;
- b. zijn omgaan met zijn van rechtswege verkregen bevoegdheid om in samenspraak met de overige twee deskundigen de waarden v.o.f. bindend vast te stellen;
- c. de doelmatigheid van zijn handelen, zijn deskundigheid, onafhankelijkheid en onpartijdigheid, en of zijn beslissing tot hertaxatie met de nodige zorgvuldigheid noodzakelijkerwijze diende te worden genomen.

In de toelichting heeft klager onder meer het volgende aangevoerd. Betrokkene heeft geen poging ondernomen om partij B te overtuigen

van de onredelijkheid van toepassing van artikel 3 lid 4 vennootschapsakte. Door het rapport van 11 januari 2000 als definitief te kwalificeren heeft betrokkene naar B toe verwachtingen gewekt. Partijen hebben geen bezwaren geuit tegen de waarderingen van onroerend en roerend goed, maar desondanks heeft betrokkene tot hertaxatie besloten.

De raad oordeelt als volgt. In het algemeen geldt dat het optreden van de registeraccountant als bindend adviseur niet behoort te leiden tot een inhoudelijke beoordeling door de tuchtrechter van de desbetreffende werkzaamheden of beslissing. Deze behoort, gelet op artikel 7:904 BW, niet tot de competentie van de tuchtrechter. Slechts indien de registeraccountant door zijn optreden schade toebrengt aan de eer van de stand der registeraccountants, kan er aanleiding zijn tot ingrijpen van de tuchtrechter. De klacht richt zich in onderdeel a. tegen een onderdeel van het uitgebrachte bindend advies. Gelet op de hierboven geformuleerde regel dient de tuchtrechter zich van inhoudelijke beoordeling te onthouden. Klachtonderdeel b. heeft blijkens de toelichting van klager betrekking op de omstandigheid dat betrokkene in de loop van de tijd meer malen een conceptberekening aan partijen, klager en B heeft toegezonden en daarin naar aanleiding van de opmerkingen van partijen correcties heeft aangebracht. Betrokkene heeft aangevoerd dat hij partijen alle gelegenheid wenste te geven om met hun inbreng tot een gezamenlijke resultaat te komen, zulks onder meer door hen steeds de gelegenheid te bieden correcties voor te stellen op door betrokkene gemaakte conceptstukken. Aan betrokkene kan dit in tuchtrechtelijke zin niet worden tegengeworpen. Klachtonderdeel c. heeft betrekking op meer aspecten dan het handelen van betrokkene. Voor zover dit klachtonderdeel zich richt tegen de doelmatigheid van het handelen van betrokkene, zijn deskundigheid en zijn beslissing tot hertaxatie overweegt de raad wederom dat het gaat om inhoudelijke aspecten van het optreden van betrokkene als bindend adviseur, welke niet door de tuchtrechter beoordeeld worden. Verder overweegt de raad dat het verwijt dat de onafhankelijkheid van betrokkene in het geding is geweest, niet door klager is onderbouwd. Het verwijt aangaande partijdigheid heeft blijkens de toelichting van klager betrekking op de omstandigheid dat betrokkene één van de rapportages eerst aan partij B heeft toegezonden en pas later aan klager. Ter zitting heeft betrokkene hierover meegedeeld dat de latere toezending aan klager is toe te

schrijven aan het feit dat betrokkene eerst een eerder gevraagde betaling van klager diende te ontvangen. Klager heeft dit niet bestreden. Het vorenoverwogene brengt mee dat de klacht in zijn geheel ongegrond is.

Het college volgt de Raad van Tucht niet in zijn oordeel dat in het algemeen geldt dat het optreden van de registeraccountant als bindend adviseur niet behoort te leiden tot een inhoudelijke beoordeling door de tuchtrechter. Naar het oordeel van het college dient de vraag te worden beantwoord of de registeraccountant bij de door hem uitgeoefende taak geacht moet worden te zijn opgetreden als (openbaar) accountant. Betrokkene heeft verscheidene versies van zijn rapport ondertekend met dezelfde naam als waaronder hij optreedt als openbaar accountant voor het kantoor waar hij werkzaam is en dat hij daarbij steeds de titel registeraccountant heeft vermeld. Voorts zijn bedoelde stukken afgedrukt op briefpapier van bedoeld kantoor en is onder de naam van het kantoor daarop vermeld 'accountants - belastingadviseurs - juristen'. Onder deze omstandigheden moet appellant ingevolge artikel 2, eerste lid, aanhef en onder a. en c., GBR-1994 voor de toepassing van de GBR-1994 geacht worden te zijn opgetreden als openbaar accountant. Betrokkene heeft ter zitting zulks ook erkend. Het voorgaande leidt het college tot de conclusie dat klager terecht heeft gesteld dat de raad bij de beoordeling van de klacht niet van het juiste toetsingskader is uitgegaan. Het beroep is derhalve gegrond. De bestreden tuchtbeschikking dient te worden vernietigd. Het college kan de zaak zelf afdoen. Naar het oordeel van het college kan in het dossier geen steun worden gevonden voor een tuchtrechtelijk verwijt aan betrokkene wegens schending van het beginsel van hoor en wederhoor. Daartoe overweegt het college dat betrokkene

Annotatie bij JT 2004-62

Betrokkene geeft toe gebrek aan ervaring te hebben met het optreden als bindend adviseur. Het is heel menselijk dat een accountant gestreeld is door het vertrouwen dat blijkt uit het aanzoek om die functie te vervullen, maar in die rol moeten enkele valkuilen worden vermeden, met name ten aanzien van het al dan niet optreden als 'accountant'. Deze hebben collega Achten en ik beschreven in een artikel in 'de Accountant' van juli/augustus 2004, maar dat was nog niet verschenen toen betrokkene aan de slag ging. Gelukkig voor hem is het uiteindelijk niet slecht afgelopen.

De eerste fout was dat hij gebruikmaakte van zijn kantoornaam en -briefpapier. Zoals betoogd in genoemd artikel, doet een accountant er goed aan dat hij tot die functie wordt geroepen op persoonlijke titel; daarbij past geen zichtbare associatie met zijn kantoor. Kennisneming van de uitspraak JT 2004-57 is in voorkomend geval dan ook nuttig. Minder begrijpelijk is echter dat betrokkene kennelijk als solist opereerde, terwijl hij deel uitmaakte van een college van drie deskundigen, zij het dat de anderen onroerend goed makelaars waren. Uit de tekst van de uitspraak van de Raad van Tucht, maar niet uit bijgaande samenvatting, blijkt dat betrokkene na drie (deels achteraf) als concept gekwalificeerde rapporten nog een vierde rapport heeft vervaardigd, dat hij bij de rechtbank heeft gedeponeerd. Daarna komen dan nog twee rapporten, van de *gezamenlijke* deskundigen. Dat het optreden als eenling de kans op ongelukjes vergroot, is al eens eerder - en toen fataal - gebleken in JT 2000-1.

Hans Blokdijk

blijkens het dossier veelvuldig met partijen heeft overlegd, en dat hij naar aanleiding van op- en aanmerkingen van partijen zijn rapportage meer malen heeft bijgesteld. Het college vermag tevens niet in te zien dat betrokkene, tengevolge van het feit dat hij heeft voldaan aan de opdracht zoals die uit het scheidsrechtelijk vonnis blijkt, een tuchtrechtelijk verwijt treft, nu partijen niet tot overeenstemming konden worden gebracht. Met betrekking tot de beweerdelijke ondoelmatigheid en ondeskundigheid van betrokkene heeft klager gewezen op de vele mislagen die betrokkene bij de totstandkoming van zijn rapportages zou hebben begaan. Naar het oordeel van het college moet klager worden toegegeven dat de werkwijze die betrokkene in de uitoefening van zijn taak als bindend adviseur heeft

gevolgd, niet steeds gelukkig is geweest, gezien het feit dat betrokkene diverse 'definitieve' versies van het rapport heeft moeten bijstellen. Naar betrokkene ter zitting heeft verklaard komt de door hem gekozen methodiek voort uit zijn onervarenheid met het optreden als bindend adviseur ten tijde van de aan hem verleende opdracht. Nu betrokkene de door klager bedoelde mislagen heeft gecorrigeerd en gerectificeerd, ziet het college in het enkele feit dat de werkwijze van betrokkene niet steeds gelukkig is geweest, onvoldoende aanleiding voor het oordeel dat betrokkene als accountant tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld. Al het voorgaande leidt het college tot de slotsom dat de klacht in alle onderdelen ongegrond dient te worden verklaard. ■

A D V E R T E N T I E